

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobci: **VELITAN s.r.o.**
sídlem Jeremiášova 2722/2a, Praha

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 2622/1.30/18-3, sp.zn. S9-2017-489 ze dne 8.6.2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. 2622/1.30/18-3, sp.zn. S9-2017-489, ze dne 8.6.2018, kterým bylo změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj č.j. 32484/9.30/17-10 ze dne 20.2.2018 tak, že byla snížena pokuta uložená žalobci za spáchání přestupku podle § 140 odst.1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), na 70 000 Kč; ve zbytku bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce předně namítá porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmiňuje konkrétní následky, které byly sankcionovaným jednáním způsobeny; obě rozhodnutí jsou podle žalobce obecná. Současně žalovaný v odůvodnění napadaného rozhodnutí ke stanovení výše uložené pokuty odkazuje na dvě rozhodnutí, která však nejsou veřejně dostupná, a žalobce tak nemá možnost si tvrzení žalovaného ověřit.
3. Dále žalobce namítá porušení § 37 a § 38 zákona č. 250/2016Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť žalovaný při určení výše a druhu správního trestu rezignoval na polehčující okolnosti případu, se kterými se zcela nevypořádal.
4. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

8. V posuzované věci není sporu o to, zda se žalobce svým jednáním dopustil přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti; spornou je otázka, zda žalovaný zohlednil veškeré polehčujících okolností a řádně odůvodnil uloženou pokutu.
9. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba přestupku dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 zákona o zaměstnanosti.
10. Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální práci práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.
11. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
12. Podle § 37 zákona o přestupcích při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména a) k povaze a závažnosti přestupku, b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku, f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti, h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán, i) u pokračujícího, trvajících a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.
13. Podle § 38 zákona o přestupcích povaha a závažnost přestupku je dána zejména a) významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, b) významem a rozsahem následku přestupku, c) způsobem spáchání přestupku, d) okolnostmi spáchání přestupku, e) u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou, je-li tato známkou skutkové podstaty přestupku, f) délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele, g) počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.

14. Pokud žalobce v žalobě namítá, že žalovaný porušil § 2 odst. 4 správního řádu tím, že neuvedl konkrétní následky sankcionovaného jednání žalobce, pak mu nelze přisvědčit. Jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí na str. 4 a 5, žalovaný k následkům přestupku přihlédl.
Žalobce byl potrestán za to, že umožnil výkon nelegální práce fyzické osoby – cizince M. G. – v období od 2.5.2016 do 13.7.2016, bez povolení k zaměstnání. Takovým jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti; při spáchání přestupku podle citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti dochází k potenciálnímu narušení pracovního trhu v zásadě vždy, což ostatně uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí i žalovaný, podle něhož „*každé umožnění výkonu nelegální práce narušuje pracovní trh a negativně působí na jeho rovnováhu*“. Takové popsání následků žalobcova přestupku považuje zdejší soud za dostatečné. Žalovaný by totiž jen stěží mohl např. identifikovat konkrétní osobu, která by, nebýt spáchaného přestupku, mohla být žalobcem zaměstnána. Zdejší soud tak neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.
15. Žalobce k porušení zásady legitimního očekávání zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu dále namítá, že rozhodnutí, která vzal žalovaný v potaz při stanovení výše sankce, nejsou veřejně dostupná, a žalobce se tak s jejich obsahem nemohl seznámit. V tom mu dává zdejší soud za pravdu. Žalovaný však při odůvodnění výše pokuty není povinen, ač to zdejší soud v rozhodovací praxi někdy vítá, uvádět konkrétně označená rozhodnutí vydaná ve skutkově obdobných věcech. Pokud tak však správní orgán učiní a tato rozhodnutí nejsou veřejně dostupná, měl by správní orgán jimi v rámci správního řízení dokazovat, aby účastník správního řízení měl možnost se s jejich obsahem seznámit. To žalovaný ani prvostupňový orgán neučinil. Uvedená vada však, zejména s ohledem na „dobrovolnost“ takového postupu, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
16. Žalobce dále namítá, že žalovaný při stanovení výše a druhu trestu rezignoval na zohlednění polehčujících okolností, resp. tyto okolnosti nevypořádal, čímž postupoval v rozporu s § 37 a § 38 zákona o přestupcích. Ani v tom mu však zdejší soud nemůže dát za pravdu. Polehčující okolnosti, které žalobce uvádí v žalobě, *de facto* kopírují obsah podaného odvolání (str. 3 odůvodnění odvolání ze dne 31.3.2018), přičemž relevantními polehčujícími okolnostmi (jistě jimi není nedostatečný zájem o vykonávání zaměstnání řidiče či neuspokojení požadavku žalobce na obsazení místa řidiče příslušným úřadem práce) se žalovaný v napadeném a prvostupňovém správním orgán v jemu předcházejícím rozhodnutí zabývali a komplexně je vypořádali – zohlednili. Žalobce nadto neuvádí, s jakou konkrétní polehčující okolností se žalovaný nevypořádal a jaký to mělo vliv na závěry napadeného rozhodnutí. Zdejší soud tak v postupu žalovaného neshledal porušení § 37 ani § 38 zákona o přestupcích.
17. Navzdory uvedenému zdejší soud vnímá, že uložená sankce je přísná, nicméně nelze přehlížet § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, podle něhož lze za přestupek uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), e) nebo g), nejméně však ve výši 50 000 Kč. Citované ustanovení tedy konstruuje minimální výši pokuty, kterou je správní orgán při naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 140 odst. 1 písm.

f) zákona o zaměstnanosti povinen uložit, a to bez možnosti správního uvážení. Žalobce v tomto směru však nenamítal ani likvidační charakter uložené pokuty (nález Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13.8.2002), ani její nepřiměřenost (nález Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 3062/14 ze dne 27.5.2015). Současně žalobce v žalobě ani implicitně nenavrhuje moderaci sankce ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s.

18. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náhrada nákladů řízení

19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 9.1.2020

David Raus v.r.
předseda senátu